

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 7811/2022
06.10.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Ратомир Крстић, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., ВВ из ... и ГГ из ..., које заступа Владан Антић, адвокат из ..., ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 7746/21 од 22.03.2022. године, у седници одржаној 06.10.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 7746/21 од 22.03.2022. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 7746/21 од 22.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 3016/19 од 20.07.2021. године, ставом првим изреке, обавезани су тужени ББ и ВВ, да тужиле АА, на име накнаде нематеријалне штете због повреде части, угледа и слободе, солидарно исплате износ од 100.000,00 динара, са законском затезном каматом од 20.07.2021. године, док је за већи износ од досуђеног до траженог износа од 300.000,00 динара на име накнаде нематеријалне штете због повреде части, угледа и слободе, тужбени захтев тужиле одбијен. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле према туженом ГГ, којим је тражила да се тужени обавезе да тужиле на име накнаде нематеријалне штете због повреде части, угледа и слободе, солидарно исплате износ од 300.000,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења 20.07.2021. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезани су тужени ББ и ВВ, да тужиле солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 63.733,00 динара. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужиле да туженом ГГ накнади трошкове парничног поступка у износу од 113.000,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Нишу Гж 7746/21 од 22.03.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиле као неоснована и првостепена пресуда потврђена у одбијајућем делу става првог и у ставу другом изреке. Ставом другим изреке, усвојена је жалба тужених ББ и ВВ и првостепена пресуда преиначена у усвајајућем делу става првог, ставу трећем и четвртном изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужиле којим је тражила да јој тужени ББ и ВВ, на име накнаде нематеријалне штете због повреде части, угледа и слободе, исплате износ од 100.000,00 динара, са законском

затезном каматом од 20.07.2021. године па до исплате, као неоснован, а обавезана тужилња да туженима накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 285.000,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезана је тужилња да туженима ББ и ВВ накнаде трошкове другостепеног поступка у износу од 54.000,00 динара, док је ставом четвртим одбијен захтев тужилње за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилња је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, као и ради потребе разматрања правних питања од општег интереса и правна питања у интересу равноправности грађана и ради уједначавања судске праксе, односно применом одредбе члана 404. ЗПП.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је исплата на име накнаде нематеријалне штете због повреде части, угледа и слободе, а правноснажном пресудом је утврђено да је тужбени захтев тужилње неоснован. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, с обзиром да се ревизијом оспорава утврђено чињенично стање, а побијана одлука о основаности тужбеног захтева заснована је на примени одговарајућих одредаба материјалног права. Правилна примена материјалног права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, па не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана. При том, уз ревизију нису приложене правноснажне судске одлуке Врховног касационог суда, којима је на другачији начин одлучено о истој или сличној чињеничноправној ситуацији, чиме би евентуално била оправдана потреба за уједначавањем судске праксе.

Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Чланом 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете у овој правној ствари поднета је 11.01.2016. године, а вредност предмета спора је 300.000,00 динара.

Имајући у виду да се ради о спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање које не прелази динарску противвредност 3.000 евра на дан подношења тужбе, побијана другостепена одлука донета је у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП, у коме ревизија није дозвољена, услед чега је, применом члана 479. став 6. ЗПП, ревизија тужиље недозвољена.

Приликом оцене дозвољености ревизије, Врховни касациони суд је имао у виду да је побијаном одлуком преиначена првостепена пресуда у једном делу, али налази да у конкретном случају нема места примени одредбе о дозвољености ревизије на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП. Наиме, у конкретном случају ревизија није дозвољена, јер се наведена одредба не може применити у споровима у којима је посебном одредбом овог Закона (члан 467. ЗПП), предвиђено да ревизија против одлуке у тој врсти спорова није дозвољена, јер специјално правило искључује примену општих правила.

Из наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Бисерка Живановић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић